

ДЗЕСЯЦІГОДЗЬДЕ ХОРУ "КАЛІНА"

Ведамы беларускі жаноцкі хор „Каліна” ў Саўт Рывэры, Нью-Джэрзі, пад прафесійным мастацкім кіраўніцтвам кампазытара Ксаверага Барысаўца ў суботу 23 чырвена сёлета адзначыў дзесяцігоддзе свайго існавання адмысловым вялікім юбілейным канцэртам, што адбыўся ў залі нядайна збудаванага Беларускага Народнага Дому. Не зважаючы на гарачы летні час і выезд значнае колькасць ў гэты дзень беларускага актыву на селішча „Белір-Менск з мэтаю падрыхтоўкі да адчыненія адпачынковага сезона, канцэрт сцягнуў паважную колькасць прысутных із Саўт Рывэру й аколіцай, што вялізарная заля, пабудаваная, як жижуць, на выраст, была бязмала поўная.

ЯШЧЭ АДЗІН ВАЖНЫЙ ДАКУМЕНТ

(ЯНКА КУПАЛА „ПУБЛІЦЫСТЫКА”, МЕНСК 1972)

Ад Рэдакцыі: Зъмешчаны гэта артыкул становіць другую частку із сэрыі артыкулаў, першай часткай якое быў артыкул „Два важныя дакументы”, надрукаваны ў папярэднім № 194 „Беларус”.

**

На меншыя клопат, чымся паэтычныя творы Янкі Купалы, прыносяць выдаецтвам, крытыкам і літаратурыведам таксама ягоная публіцыстыка. Гэтак, калі ў першым ваданыні ў 1952-54-ым гадах шасыткомавага „Збору твораў” Янкі Купалы з цэнзурных меркаванняў я быў уведзені больш за 150 ягонах пастычных твораў, дык зъ ягона публіцыстычна спадчыны нааугл не зъявілася нічога. Затое ў наступным выданыні 1961-62 гадоў шасыткомавага „Збору твораў” Янкі Купалы ў ягоным томе 6-ым быў і разьдзел публіцыстыкі. Аднаак якраз гэны 6-ы том, як можна было даведацца з савецкага друку, зараз-жа пасля ягона выходу прадаж ралтоўна зънік з паліцаў кнігарні і стаўся ў Савецкім Саюзе бібліографічнай рэдкасцю. А замежы гэны 6-ы том на трапіў зусім, тымчасам як усе 5 рэшта таму гэнага выданыні „Збору твораў” Янкі Купалы можна лёгка дастаць за межамі я сянянія.

Цяпер, як ведама, у сувязі з леташнім 90-ымі ўгодкамі ад нараджэння Янкі Купалы, выдаецтва „Навукі й тэхніка” выпушчаче трайце паваеннае юбілейнае выданне, гэтым разам сямітомавага „Збору твораў” Янкі Купалы, два першыя тамы якога выйшлі лягася, а трэція далейшыя маюць выйсці сёлета. Як сказана ў прадмове „Ад Рэдакцыі” да першага тому гэтага выданыні, у 7-м ягоным томе, што выйдзе ў 1974-м годзе, буде ў публіцыстыкі Янкі Купалы. Але вось не чакаючи на выход гэнага 7-га тому, лягася, зусім незалежна ад збору твораў, выйшаў у выдаецтве „Мастацкая літаратура” на 288-ёх бацьках друку зборнік загалоўлены: „Янка Купала — Публіцыстыка”. Відацца, была нейкай пільной патрэба выдаць гэты зборнік Купалава публіцыстыкі раней, чымся яна зьявіцца ў 7-ым томе ягона „Збору твораў”.

Рэдакцыйная калегія зборніка Купалава публіцыстыкі ў складзе Аллегі Лойкі, Івана Навуменкі, Юльяна Пішыркова й Уладзімера Юрэвіча мела перад сабой даволі цяжкое ў няздичнае заданьне. Треба было гэтак падабраць для зборніка

„Біорушайлам” („Польмі Рэвалюцыі”, 1933 г.), зробленай на яўрэйскім „матэрыйяле”, асабліва выразна працягваючы а да пачатку да канца, густа, слова за словам, нацыяналістычныя, клеркальна — містичныя ідэі. Сытёзы па яўрэйскай „патрыярхальнаі самабытнасці” і беспрастветнасці разыўлі па ўсіх старонках апавесці, але Віцьбіч абнадзеявае, дае перспектыву (лэзунгам клерыкалаў і разьюшаных яўрэйскіх нацыяналістаў), якая выказана ў самым загалоўку, што на дрэўнія ўсходнія мове азначае „У будучым”.

Андрэю Александровічу падтаквае на бацькыні 40-ой высокаталевінавіты гэбрэйскі паэта-камуністы Ізі Харык, што загінуў у 1937 годзе ў савецкім концлагеры:

„Узяць ходы-бы апавесць беларускага празай Ю. Віцьбіча „Лшона Габбо Біорушайлам”. Добра, што Ю. Віцьбіч узяўся за адлюстраванье Яўрэйу ў мястэчку. Але Віцьбіч насыціў сваю апавесць шавіністичнымі і клеркальнымі яўрэйскімі славамі і ў канчатковым выніку атрымліваеца ідэялізмія сынагогі і рабігі. Налёт бандыгай на мястэчка і зроблены ім пагром успрымаеца аўтарам не з клясавых пазыцый, а як спэцыфічнае „яўрэйскае” нацыяналіяне гора. Нават самыя загалоўкі зъяўляюцца сіяністкім, мракабесным лозунгам”.

І нарэшце, на старонцы 83-яй, заўбреа слова Міхась Клімковіч, які крыйху пазыней у выснове цкаваныні з боку Александровіча ды іншых „таварышоў”, паспрабуе ў Доме Пісьменніка забіць сябе, паласнушыў брытвай па горле, а праз нейкі час і самому Александровічу ў часе допыту ў НКВД здурушчыцца два рагры.

Нічым іншым, як мастацкай крыйтаграмай зъяўляеца загалоўак апавесці Ю. Віцьбіча „Лшона Габбо Біорушайлам”, якая, мік іншым, ёсьць таксама ў Нюёркаўскай Публічнай Цэнтральнай Бібліятэцы. Наўсуперад гісторычным запэўняннем убогага Бягуну ды апантаных партыйных крыйтыкай, аўтар яе, разумела, не зъяўляеца ані антысемітам ані сіяністам, а беларускім нацдэмам — пасыядоўным ворагам расейскага большавізму, што паняволі Беларусь, ды стала імкненца да паняволенія ўсіх нароўдзя зямлі. А таму, захапляючыся гэраічным Израілем, дзе зъдзейснілася адвенчанская мара гэбрэйскага народу „Лшона Габбо Біорушайлам”, ён упэўнены, што ѹ ягонах суродзічай натхніць на далейшае змаганьне той-же пранікльіві лэзунг, але ў беларускай інтэрпрэтацыі — У насутыні годзе ў Менску!

Дык усё-ж інавонта — запытаецца вы — Валодзьку цызорык? Каб паліваць на мяжды-ведзяй. Прычым пад цызорыкамі складанчыкам, тут треба разумець ягона вельмі сціпліць журнالісцкія здатнасці ды брак асабістых інтэлектуальных магчымасцяў нааугл.

Юрка Віцьбіч

дзі, прывабіць яе беларускай мовай, каб лягчэй ашукаць і ўпрагчы ў панскі фэстон. А Вы-б тады, седзячы на козлах і стоячы на занітках гэтага фэстона, хрысцілі-б ігэтую моладзі бізуном. Я катагарычна патрабуа зъніць вершы і мой подніс, якія ўзяты так зъніці і нахабна і паставлены поруч зъ ненавіснай мне буржуазія - нацыяналістычнай „пагоні”.

У камэнтарох да гэтага ліста ў зборніку Купалава публіцыстыкі сказана: „Матар'ял знаходзіцца ў партархіве ЦК КПБ” і далей: „Паколькі часопіс пачаў выхадзіць у 1928 годзе, ёсьць надставы меркаваны, што пісмо Янкі Купалы было напісаны ў 1928-1929 гадох”. Вось жа, перш-наперш ў гэных 1928-29 гадох падобнага ліста Купала ў ніжнім якім выпадку напісаць яя мог. Гэта бытлі апошнія гады афіцыйна дазволена беларусізацыі ў БССР, калі ѹ гэрб „Пагоні” не разглядаўся за дзесятак, апрача сваіх мастацкіх каштоўнасцяў, да глыбіні хвалюе чытача ѹ напружвае ягоную ўвагу сваёй ідэйнай праблемнасцю і войсковым разыўці ейнага вельмі таленавітага ѹ геніяльнага ў мастацкіх знаходках аўтара. Але кожна з апавесціця Васіля Быкава, колькасць якіх пераваліла ўжо за дзесяток, апрача сваіх мастацкіх каштоўнасцяў, да глыбіні хвалюе чытача ѹ напружвае ягоную ўвагу сваёй ідэйнай праблемнасцю і войсковым разыўці ейнага вельмі таленавітага ѹ геніяльнага ў мастацкіх знаходках аўтара. Але кожна з апавесціця Васіля Быкава, колькасць якіх пераваліла ўжо за дзесяток, апрача сваіх мастацкіх каштоўнасцяў, да глыбіні хвалюе чытача ѹ напружвае ягоную ўвагу сваёй ідэйнай праблемнасцю і войсковым разыўці ейнага вельмі таленавітага ѹ геніяльнага ў мастацкіх знаходках аўтара. Але кожна з апавесціця Васіля Быкава, колькасць якіх пераваліла ўжо за дзесяток, апрача сваіх мастацкіх каштоўнасцяў, да глыбіні хвалюе чытача ѹ напружвае ягоную ўвагу сваёй ідэйнай праблемнасцю і войсковым разыўці ейнага вельмі таленавітага ѹ геніяльнага ў мастацкіх знаходках аўтара. Але кожна з апавесціця Васіля Быкава, колькасць якіх пераваліла ўжо за дзесяток, апрача сваіх мастацкіх каштоўнасцяў, да глыбіні хвалюе чытача ѹ напружвае ягоную ўвагу сваёй ідэйнай праблемнасцю і войсковым разыўці ейнага вельмі таленавітага ѹ геніяльнага ў мастацкіх знаходках аўтара. Але кожна з апавесціця Васіля Быкава, колькасць якіх пераваліла ўжо за дзесяток, апрача сваіх мастацкіх каштоўнасцяў, да глыбіні хвалюе чытача ѹ напружвае ягоную ўвагу сваёй ідэйнай праблемнасцю і войсковым разыўці ейнага вельмі таленавітага ѹ геніяльнага ў мастацкіх знаходках аўтара. Але кожна з апавесціця Васіля Быкава, колькасць якіх пераваліла ўжо за дзесяток, апрача сваіх мастацкіх каштоўнасцяў, да глыбіні хвалюе чытача ѹ напружвае ягоную ўвагу сваёй ідэйнай праблемнасцю і войсковым разыўці ейнага вельмі таленавітага ѹ геніяльнага ў мастацкіх знаходках аўтара. Але кожна з апавесціця Васіля Быкава, колькасць якіх пераваліла ўжо за дзесяток, апрача сваіх мастацкіх каштоўнасцяў, да глыбіні хвалюе чытача ѹ напружвае ягоную ўвагу сваёй ідэйнай праблемнасцю і войсковым разыўці ейнага вельмі таленавітага ѹ геніяльнага ў мастацкіх знаходках аўтара. Але кожна з апавесціця Васіля Быкава, колькасць якіх пераваліла ўжо за дзесяток, апрача сваіх мастацкіх каштоўнасцяў, да глыбіні хвалюе чытача ѹ напружвае ягоную ўвагу сваёй ідэйнай праблемнасцю і войсковым разыўці ейнага вельмі таленавітага ѹ геніяльнага ў мастацкіх знаходках аўтара. Але кожна з апавесціця Васіля Быкава, колькасць якіх пераваліла ўжо за дзесяток, апрача сваіх мастацкіх каштоўнасцяў, да глыбіні хвалюе чытача ѹ напружвае ягоную ўвагу сваёй ідэйнай праблемнасцю і войсковым разыўці ейнага вельмі таленавітага ѹ геніяльнага ў мастацкіх знаходках аўтара. Але кожна з апавесціця Васіля Быкава, колькасць якіх пераваліла ўжо за дзесяток, апрача сваіх мастацкіх каштоўнасцяў, да глыбіні хвалюе чытача ѹ напружвае ягоную ўвагу сваёй ідэйнай праблемнасцю і войсковым разыўці ейнага вельмі таленавітага ѹ геніяльнага ў мастацкіх знаходках аўтара. Але кожна з апавесціця Васіля Быкава, колькасць якіх пераваліла ўжо за дзесяток, апрача сваіх мастацкіх каштоўнасцяў, да глыбіні хвалюе чытача ѹ напружвае ягоную ўвагу сваёй ідэйнай праблемнасцю і войсковым разыўці ейнага вельмі таленавітага ѹ геніяльнага ў мастацкіх знаходках аўтара. Але кожна з апавесціця Васіля Быкава, колькасць якіх пераваліла ўжо за дзесяток, апрача сваіх мастацкіх каштоўнасцяў, да глыбіні хвалюе чытача ѹ напружвае ягоную ўвагу сваёй ідэйнай праблемнасцю і войсковым разыўці ейнага вельмі таленавітага ѹ геніяльнага ў мастацкіх знаходках аўтара. Але кожна з апавесціця Васіля Быкава, колькасць якіх пераваліла ўжо за дзесяток, апрача сваіх мастацкіх каштоўнасцяў, да глыбіні хвалюе чытача ѹ напружвае ягоную ўвагу сваёй ідэйнай праблемнасцю і войсковым разыўці ейнага вельмі таленавітага ѹ геніяльнага ў мастацкіх знаходках аўтара. Але кожна з апавесціця Васіля Быкава, колькасць якіх пераваліла ўжо за дзесяток, апрача сваіх мастацкіх каштоўнасцяў, да глыбіні хвалюе чытача ѹ напружвае ягоную ўвагу сваёй ідэйнай праблемнасцю і войсковым разыўці ейнага вельмі таленавітага ѹ геніяльнага ў мастацкіх знаходках аўтара. Але кожна з апавесціця Васіля Быкава, колькасць якіх пераваліла ўжо за дзесяток, апрача сваіх мастацкіх каштоўнасцяў, да глыбіні хвалюе чытача ѹ напружвае ягоную ўвагу сваёй ідэйнай праблемнасцю і войсковым разыўці ейнага вельмі таленавітага ѹ геніяльнага ў мастацкіх знаходках аўтара. Але кожна з апавесціця Васіля Быкава, колькасць якіх пераваліла ўжо за дзесяток, апрача сваіх мастацкіх каштоўнасцяў, да глыбіні хвалюе чытача ѹ напружвае ягоную ўвагу сваёй ідэйнай праблемнасцю і войсковым разыўці ейнага вельмі таленавітага ѹ геніяльнага ў мастацкіх знаходках аўтара. Але кожна з апавесціця Васіля Быкава, колькасць якіх пераваліла ўжо за дзесяток, апрача сваіх мастацкіх каштоўнасцяў, да глыбіні хвалюе чытача ѹ напружвае ягоную ўвагу сваёй ідэйнай праблемнасцю і войсковым разыўці ейнага вельмі таленавітага ѹ геніяльнага ў мастацкіх знаходках аўтара. Але кожна з апавесціця Васіля Быкава, колькасць якіх пераваліла ўжо за дзесяток, апрача сваіх мастацкіх каштоўнасцяў, да глыбіні хвалюе чытача ѹ напружвае ягоную ўвагу сваёй ідэйнай праблемнасцю і войсковым разыўці ейнага вельмі таленавітага ѹ геніяльнага ў мастацкіх знаходках аўтара. Але кожна з апавесціця Васіля Быкава, колькасць якіх пераваліла ўжо за дзесяток, апрача сваіх мастацкіх каштоўнасцяў, да глыбіні хвалюе чытача ѹ напружвае ягоную ўвагу сваёй ідэйнай праблемнасцю і войсковым разыўці ейнага вельмі таленавітага ѹ геніяльнага ў мастацкіх знаходках аўтара. Але кожна з апавесціця Васіля Быкава, колькасць якіх пераваліла ўжо за дзесяток, апрача сваіх мастацкіх каштоўнасцяў, да глыбіні хвалюе чытача ѹ напружвае ягоную ўвагу сваёй ідэйнай праблемнасцю і войсковым разыўці ейнага вельмі таленавітага ѹ геніяльнага ў мастацкіх знаходках аўтара. Але кожна з апавесціця Васіля Быкава, колькасць якіх пераваліла ўжо за дзесяток, апрача сваіх мастацкіх каштоўнасцяў, да глыбіні хвалюе чытача ѹ напружвае ягоную ўвагу сваёй ідэйнай праблемнасцю і войсковым разыўці ейнага вельмі таленавітага ѹ геніяльнага ў мастацкіх знаходках аўтара. Але кожна з апавесціця Васіля Быкава, колькасць якіх пераваліла ўжо за дзесяток, апрача сваіх мастацкіх каштоўнасцяў, да глыбіні хвалюе чытача ѹ напружвае ягоную ўвагу сваёй ідэйнай праблемнасцю і войсковым разыўці ейнага вельмі таленавітага ѹ геніяльнага ў мастацкіх знаходках аўтара. Але кожна з апавесціця Васіля Быкава, колькасць якіх пераваліла ўжо за дзесяток, апрача сваіх мастацкіх каштоўнасцяў, да глыбіні хвалюе чытача ѹ напружвае ягоную ўвагу сваёй ідэйнай праблемнасцю і войсковым разыўці ейнага вельмі таленавітага ѹ геніяльнага ў мастацкіх знаходках аўтара. Але кожна з апавесціця Васіля Быкава, колькасць якіх пераваліла

ШТО ЧУВАЦЬ?

Ордэн (св.) Кірылы й Мэтода дадзены баўгарскім урадам беларускаму савецкаму паству Пятрусо Броўку (ЛіМ, 25. V. 73) за ягоны ўклад у справу беларуска-баўгарскага культурнага амбену. Сів. Кірылы й Мэтод у гісторыі Баўгарыі займаюць менш-больш падобнае месца, як сув. Еўфрасіння й сув. Кірылы Тураўскі ў беларускай гісторыі. Баўгарскі ўрад, як бачым, устанавіў орден Кірылы й Мэтода, тым часам як на Беларусі прыслужнік камуністычнага рэжыму Абецэдарскі ў газ. „Сов. Беларуссия” (17. V. 73) піша пра сув. Еўфрасінню як пра прыслужніцу „рэзакіні” (гл. артыкул на 1-ай бачыне гэтага нумара газеты). У гэтым — адна з рэзінай паміж баўгарскім камунізмам у сябе ў домі і чужым расейскім камунізмам на Беларусі.

Ведамы беларускі вакальна-інструментальны ансамбль „Песняры” заній першыя месца на ўсесаюзным конкурсе выкананія савецкай песні ў вакальна-інструментальных ансамбліяў, што быў праведзены ў чырвні сёлета ў Менску, пакінуўшы ззаду небыспечных сваіх канкурэнтаў — ансамбль „Масквічы”, „Дос-Мукасан” (Казахстан) і „Кобза” (Украіна). Пераможцам-лаўрэатам сярод салістыў быў таксама беларускі сялянак з Менску Валеры Кучынскі, які заній першое месца.

„Паглядзі, што Вольга Корбут зрабіла для гімнастычнае клясы” — пад гэтым загалоўкам газета „Нью-Ёрк Таймс” (26. VI. 73) надрукавала артыкул пра студуюю гімнастыкі ў Нью-Ёрку (Мангэтэн), наплыў аматараў да якое значна пабольшыўшыся ў вільні паказаў Вольги Корбут і амэрыканскія спартсменкі Каты Рыгбі на тэлебачаны ў Амэрыцы. З тысячы асабаў, што наведваюць студыю, восемдзесят працэнтў становіць дэячыць ёй жанчыны, якія тлумачаць свое заняткі гімнастыкай захапленнем Вольгай Корбут і Каты Рыгбі.

Біографія (і фатаграфія) Мітрапаліта БАПІС Андрэя разам зь іншымі дадзенымі пра беларускіх праваслаўных герархах зъмешчаная ў нямецкім часопісе „Дэр Крысталхе Остэн” (Бюрцбург, т. 28, № 2 за 1973 г.). Матар'ял сабраў у апрачаваў прафесар Нью-ёркаўскага Гародзкога Універсітэту Томас Бэрд, адзін з актыўных амэрыканскіх даследнікаў рэлігійных проблемаў Рәсей і Савецкага Саюзу.

Марк Шагаль паходзіць не з Рәсей, а зь Беларусі. Пря гэта кажа

БЕЛАРУСКІЯ СТУДЕНТЫ Ў ЧЭХАСЛАВАЧЧЫНЕ

Моладзь зь Беларусі ў Чэхію на вышэйшую навуку выяжджала ад больш падтүсічы гадоў. Пры канцы XIV стагодзьдзя, для алеці над студэнтамі з Вялікага Княства Літоўскага, каралём і вялікім князем Ягайлом з каралевай Ядвігай на Празе была заснаваная навет студонцкая „Літоўская бурса”.

Найбольш аднак студэнтаў зь Беларусі, каля 200, на розных вышэйших навучальных установах Чэхаславаччыны вучылася ў апошнюю міжваеннную пару. Успішнімі пра гады навукі ў студэнцкага жыцця ў Празе на чародным навуковым паседжанні Беларускага Інстытуту Навук і Мастацтваў ў Нью-Ёрку 16 чырвні дэяліцца абсалютнічнае палітэхнікі інж. Мікола Гарошка. Рэфэрэт ілюстравалі фатаграфіі з студэнцкага жыцця тае пары.

Масавы прыліў беларускіх студэнткоў моладзі на вышэйшыя школы Чэхаславаччыны пачаўся ад 1921 году, пасля залому беларускага дзяржаваўніцтва, калі прэзыдый Рады й урад Беларускага Народнага Рэспублікі быў змушаны эвакуацца за межы ды Рыскім трактатам землі Беларусі быў падзелены пазней паміж пераможнымі суседзямі. Прагнаная навукі моладзь, што не хацела, а часта з палітычных прычынаў і не магла заставацца пад уладай ні заходняга, ні ўсходняга акупанта, тады масава й накіраваліся ў Чэхаславаччыну.

Прыйджала моладзь пераважна з землі Заходняе Беларусі, што тады былі пад уладай Польшчы. Паколькі дазволу на выезд польская адміністрацыя як правіла не давала, дык праз польска-чэхаславацкую мяжу прабраца тэрэ былі нелегальні. Шмат хто паладаў у заставы польскага пагранічнага варты. Пасля аршту ды пакарання яго

заяврталі назад. Некаторымі даводзілася прыбываць пераходзіць мяжу па два, а навет і троі разы, пакуль удавалася перабраца на тэртыюрою Чэхаславаччыны.

Дэякуючы найперш прыязнаму становішчу прэзыдэнта Тамаша Марыка, чэскія ўлады давалі беларускім студэнтам сцілільныя стылічныя, якія пакрывалі кошты навукі ды давалі магчымасць сцілілага прафесій. Фармальнасць з уладамі зараджвала пераважна памагаў праф. М. Вяршынін, найстарэйшы беларускі палітычны эмігрант у Празе, якога пазней і праизвалі „Нэстарам” беларускія эміграцыі. У меру сваіх магчымасцяў аплякаваліся студэнтамі ў Прэзыдый Рады ды Урад ВНР, якія ў 1923 годзе пераехалі ў Чэхаславаччыну.

Беларускія студэнты рэкрутаваліся з дзяцей сялянаў, мяшчанаў, рамеснікаў, работнікаў, дробных урадоўцаў, настаўнікаў. Сярод іх былі ўжо жаўнёры розных вайсковых фармацыяў, уздельнікі Слуцкага ды іншых супрацьбальшавацкіх паўстанняў. Яны студыявалі розных галін навукі — гісторыю, моваведу, літаратуру, мастацтва, агрономію, эканоміку, інжынерию, матэматыку, фізіку, навукі прыродаведніцтва.

Былі заснаваныя свое студэнцкія арганізацыі, выдаваліся студэнцкія часопісы — „Беларускі студэнт”, „Перавіса”, „Прамень”, „Іскры Скарбы” ды іншыя. Навука прысыцілых стылістывіях была прычынаю часткі захворванняў на сухоты. Некаторым дзеля хваробы давяліся кінць навуку, колькі ў памерле, а яшчэ іншыя, падлечаныя ў санаторыях, хоць навуку ў канчалі. ды жылі нядоўга. З выдатнейшых сухоты памерлі таленавіты пазитапісменык і філэзаф В. Валтэр з Дзінішчыны, геаграф др. Міко-

ПАДВОЙНЫ ЎБІЛЕЙ У НЮ-ЁРКУ

Трэція чырвень ў Беларускім Грамадзкім Цэнтры ў Брукліне (401 Атлантык Аве.) адбылася ўрачыстасць сівіткавання 800-годдзя дзяяцтва сімёры сув. Еўфрасініны Полацкага 25-годдзя аднаўлення Беларускага Аўтакефальнае Праваслаўнае Царквы. У сівіткаванні ўдзел 15 яго Высакапрааўшчынства Мітрапаліт Андрэй, Яліскап Мікалай, аа. Карп, Васіль, Адам, прыходжане нью-ёркаўскага гаўлэндпаркскага прыходаў БАПЦ, госьці. У катэдральным саборы сув. Кірылы Тураўскага былі адслучаны сув. Літургія й Малебен. Хор кіраваў сп. А. Каптуроўч. Урачыстасць падвойнага юбілею сталася таксама сів. Еўфрасініны Полацкага ў сучаснай беларускай мастацкай і публіцыстычнай літаратуры на Башкавічы.

Яліскап Мікалай вітаў ад імя таронтыскага падаркі.

У заключным слове Мітрапаліт Андрэй адзначыў матар'яльнае багацце ў славу родаў, зь якіх паходзілі сівіты Еўфрасінія й Кірыла Тураўскі. Але ўсё сваё багацце, веды і талент яны аддали на службу свайму народу, прынесшы яму духовы і культурны поступ. З іх, скажаў Уладыка Мітрапаліт, треба браць прыклад і намагацца, ён заклікаў прысутных не паддавацца ў палон матар'яльнаму багаццю, дабаць пра багацце духове і культурнае, мешч гаварыць пра крыўды, а больш працаўца.

Усеагульнае прызнанне было выказане жанчынам-прыходжанамі з чырвонай зімнікай на сваім народу, прынесшы яму духовы і культурны поступ. З іх, скажаў Уладыка Мітрапаліт, треба браць прыклад і намагацца, ён заклікаў прысутных не паддавацца ў палон матар'яльнаму багаццю, дабаць пра багацце духове і культурнае, мешч гаварыць пра крыўды, а больш працаўца.

“СІВІТАЯ БІБЛЯ”

КІГІ СІВІТОГА ПІСЬМА, СТАРОГА И НОВАГА ЗАКОНУ з мовы гэбрэйскай а грэцкай на вялікаітойскую (беларускую) нанава перакладзеная.

Нью-Ёрк 1973. Бачынаў (стары Закон 840 і Новы Закон 260) 1.100.

Цана \$ 8.00 і 28 п. папітова. Выпісваць можна на адрэс:

Mrs. M. Stankevich, 275 Genovieve Ave., Hawthorne, N. J. 07506.

Па блізкі 550 гадох выйшла з друку цэлаз. Сівітая Біблія ў ваправе.

Чытайце Сув. Біблію ў сваёй роднай мове! Яна гавора да Вас сусім начай, як калі чытаце ў чужой мове. Мова, каторая гаворыце штодзен, працаўляе да Вас зь яе бачыні ці то перац вусны Хрыстовы, ці Паўловы, ці іншыя евангелісты, і біля Сув. Біблію да вашага цяперашняга жыцця, дармашто блізу дзве тысячы год мінула ад яе першага працаўлення. Дабліжчася да Сув. Бібліі ў сваёй роднай мове!

М. Станкевіч

Сп-чына Вера Божка, Mіс Беларусь гор. Пасэйку, была 2 чырвні аднай з гаспадыні на фэстывалі адзначыні стагодзьдзя Пасэйку.

Дэлегацыя Асацыяці Беларуска-Амэрыканскіх Эўропейцаў на чале з кам. А. Мінчуком і сп. Э. Ясюком узяла ўдзел у сівіткаванні Агульна-Німецкага Дня штату Нью-Джэрзі.

ла Ільляшевіч. Жыцьцё ў шпіталі скончыў і геніяльны матэматык Пілешкі.

Здабыцце дыплому па гадох науки ставіла кожнага перад на лёгкім пытаньнем — што далей? Да-стасць працу па прафесіі ў Чэхаславаччыне беларускім абсалвэнтам, як не грамадзянам дзяржавы, было пасля павароту на землі Заходніяй Беларусі. Чэскіх дыпломаў польскія ўлады на прызнавали, ды Беларусь ў вышэйшою асьветай штодзен, працаўляе да васага падаркі. Чэскіх дыпломаў польскія ўлады на прызнавали, ды Беларусь ў вышэйшых школаў Чэхаславаччыны ў нацыянальна-грамадзкай працы ў жыцьці беларускага паваеннае ўжо эміграцыі.

На шмат засталося ў жыцьвых з быльых беларускіх студэнтаў Чэхаславаччыны. Шмат іх пагінула ў віры крывавых падзеяў Другое Сусветнае вайны. Найбольш было зынічна ў тэрорам бальшавіцкага Масквы. Яшчэ да вайны ў Салавецкім канцэнтрацыйным лягеры загінуў пісменык і гісторык літаратуры, былы пасол польскага сойму, др. Ігнат Дварчанін. За мінулага паўстагодзьдзя шмат адыйшло ў натуральны съмерці.

Усе заслугі для беларускага народу абсалвэнтаў вышэйшых школаў Чэхаславаччыны скончыліся на сухоты. Найбліжэйшыя беларускія падаркі падзеяў ды пакараць пісменык і гісторык літаратуры, былы пасол польскага сойму, др. Ігнат Дварчанін. За мінулага паўстагодзьдзя шмат адыйшло ў натуральны съмерці.

Усе заслугі для беларускага народу абсалвэнтаў вышэйшых школаў Чэхаславаччыны скончыліся на сухоты. Найбліжэйшыя беларускія падаркі падзеяў ды пакараць пісменык і гісторык літаратуры, былы пасол польскага сойму, др. Ігнат Дварчанін. За мінулага паўстагодзьдзя шмат адыйшло ў натуральны съмерці.

Былі заснаваныя свое студэнцкія арганізацыі, выдаваліся студэнцкія часопісы — „Беларускі студэнт”, „Перавіса”, „Прамень”, „Іскры Скарбы” ды іншыя. Навука прысыцілых стылістывіях была прычынаю часткі захворанняў на сухоты. Некаторым дзеля хваробы давяліся кінць навукі, колькі ў памерле, а яшчэ іншыя, падлечаныя ў санаторыях, хоць навуку ў канчалі. ды жылі нядоўга. З выдатнейшых сухоты памерлі таленавіты пазитапісменык і філэзаф В. Валтэр з Дзінішчыны, геаграф др. Міко-

Польшчай, блізу ўсе старалісці ўлучыцца ў нацыянальна-грамадзкую працу. Некаторыя сталі настаўнікі імісцівай ў Вільні, Наваградку, Клецку. Іншыя арганізавалі сеткі каапэратыўных малатачарні ў дыпломаўцаў. Два быўлі вышэйшыя польскія соймы, Ахварта грамадзка працаўлялі ў польскім дыпломаўцаў. Яшчэ жыцьцё, што ніякай сталі працы знайсці не моглі, жылі паўтадомнымі жыцьцем. Адцеміць трэба ў вельмі важны ўклад абсалвэнтаў вышэйшых школаў Чэхаславаччыны ў нацыянальна-грамадзкай працы ў жыцьці беларускага паваеннае ўжо эміграцыі.

На шмат засталося ў жыцьвых з быльых беларускіх студэнтаў Чэхаславаччыны. Шмат іх пагінула ў віры крывавых падзеяў Другое Сусветнае вайны. Найбольш было зынічна ў тэрорам бальшавіцкага Масквы. Яшчэ да вайны ў Салавецкім канцэнтрацыйным лягеры загінуў пісменык і гісторык літаратуры, былы пасол польскага сойму, др. Ігнат Дварчанін. За мінулага паўстагодзьдзя шмат адыйшло ў натуральны съмерці.

Усе заслугі для беларускага народу абсалвэнтаў вышэйшых школаў Чэхаславаччыны скончыліся на сухоты. Найбліжэйшыя беларускія падаркі падзеяў ды пакараць пісменык і гісторык літаратуры, былы пасол польскага сойму, др. Ігнат Дварчанін. За мінулага паўстагодзьдзя шмат адыйшло ў натуральны съмерці.